

Załącznik nr 5

Józefów, dn. 28 lutego 2017 r.

dr hab. Magdalena Sitek
Wydział Nauk Społecznych
Wyższa Szkoła Gospodarki Euroregionalnej
im. Alcide De Gasperi w Józefowie

Autoreferat
przedstawiający opis dorobku i osiągnięć naukowych

1. Imię i nazwisko:

Magdalena Sitek

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytuł rozprawy doktorskiej

- 1995 – magister prawa kanonicznego - Wydział Prawa Kanonicznego w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie. Tytuł pracy magisterskiej: *Prawo natury jako źródło prawa kanonicznego w Kodeksie Jana Pawła II*. Praca została napisana pod kierunkiem ks. prof. zw. dra hab. Remigiusza Sobańskiego.
- 1996 – magister prawa - Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. Tytuł pracy magisterskiej: *Ochrona środowiska naturalnego w rzymskim prawie klasycznym i poklasycznym*. Praca została napisana pod kierunkiem prof. zw. dra hab. Witolda Wołodkiewicza.
- 1996 – doktor nauk prawnych w zakresie prawa kanonicznego. Stopień naukowy doktora został nadany dnia 27 czerwca 1996 r. uchwałą Rady Wydziału Prawa Kanonicznego w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie. Temat rozprawy doktorskiej: *Problemy ekologii w prawie Wspólnoty Europejskiej*. Promotor pracy doktorskiej - ks. prof. zw. dr hab. Remigiusz Sobański. Recenzenci: ks. prof. dr hab. Jerzy Syryjczyk i prof. zw. dr hab. Renata Szafarz.

- 2011 – stopień naukowy doktora habilitowanego (tytuł docenta) w dziedzinie: stosunki międzynarodowe. Kolokwium habilitacyjne odbyło się na Wydziale Nauk Politycznych i Stosunków Międzynarodowych Uniwersytetu Mateja Bela w Bańskiej Bystrzycy (Słowacja). Podstawą postępowania habilitacyjnego była książka pt.: *Instytucje i organy Unii Europejskiej w świetle postanowień Traktatu Lizbońskiego*, Wyd. WSGE, Józefów 2010, ss. 256, ISBN 978-83-93012-4-0. W dniu 19 lipca 2011 roku. Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego (Departament Nadzoru i Organizacji Szkolnictwa Wyższego) wydało zaświadczenie nr 7881 w którym uznano, że tytuł docenta w dziedzinie stosunków międzynarodowych w Polsce jest równoważnych z dyplomem doktora habilitowanego nauk humanistycznych. Recenzentami w postępowaniu byli: dr hab. Wincenty Bednarek, dr hab. Zdzisław Majkut, prof. Stanislav Mraz.

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych

- Od 1.10.1995 r. do 30.09.1996 r. – zatrudnienie na stanowisku asystenta na Wydziale Prawa Kanonicznego w Akademii Teologii Katolickiej.
- Od 1.10.1996 r. do 31.12.1996 r. – zatrudnienie na stanowisku adiunkta w Katedrze Teorii Prawa na Wydziale Prawa Kanonicznego w Akademii Teologii Katolickiej.
- Od 1.10.1997 r. do 30.09.2000 r. – zatrudnienie na stanowisku adiunkta w Wyższej Szkole Działalności Gospodarczej w Warszawie.
- Od 1.08.1998 r. do 30.04.2000 r. – zatrudnienie na stanowisku adiunkta na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego.
- Od 1.10.1999 r. do 30.09.2002 r. - zatrudnienie na stanowisku adiunkta w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Gorzowie Wielkopolskim.
- Od 1.05.2000 r. do 30.09.2011 r. - zatrudnienie na stanowisku adiunkta na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie.
- Od 1.10.2011 r. do 30.09.2014 r. - zatrudnienie na stanowisku profesora nadzwyczajnego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie.
- Od 1.10.2012 r. do 31.01.2016 r. – zatrudnienie na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Wyższej Szkole Nauk Społecznych w Mińsku Mazowieckim.
- Od 18.11.2002 r. - zatrudnienie na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Wyższej Szkole Gospodarki Euroregionalnej im. Alcide De Gasperi w Józefowie.

4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. O stopniach naukowych i tytule naukowym 9 (Dz. U. Nr 65, poz. 595 ze zm.)

a) Tytuł osiągnięcia naukowego:

Prawa (potrzeby) człowieka w ponowoczesności.

b) (Autor, tytuł/tytuły publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa)

Magdalena Sitek, *Prawa (potrzeby) człowieka w ponowoczesności*, wyd. C.H. Beck, Warszawa 2016, ss. 316. ISBN 798-83-255-8922-6 i ISBN e-book 978-83-255-8923-3.

c) omówienie celu naukowego ww. pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania

W celu rozpoczęcia nowego dyskursu naukowego na temat praw człowieka w pracy habilitacyjnej przeprowadzony został eksperyment myślowy, polegający na zanegowaniu dotychczasowego *status quo* doktrynalnego i zaproponowaniu nowych rozwiązań. Głównym celem pracy jest poszukiwanie wspólnego mianownika dla nowoczesnej koncepcji praw człowieka, która mogłaby być realnie zaakceptowana we wszystkich istniejących kulturach, w tym w kulturach prawnych. Dla przeprowadzenia tego eksperymentu zaimplementowano psychologiczną koncepcję potrzeb człowieka rozumianego jako jednostkę żyjącą w zbiorowości. Pojęcie „potrzeba” stała się zatem kluczowym pojęciem w tym eksperymencie.

Potrzeby determinują treść poszczególnych praw człowieka, ich sformułowania oraz wpływają na hierarchię ich zaspokojenia (realizacji). Do przeprowadzenia nowej systematyzacji opartej na kryterium potrzeby przyjęto koncepcję hierarchii potrzeb zaproponowaną przez amerykańskiego psychologa dwudziestego wieku A. Masłowa (1908-1970). Piramida potrzeb według A. Masłowa opiera się na założeniu, że człowiek najpierw dąży do zaspokojenia potrzeb podstawowych, a dopiero później potrzeb wyższego rzędu. Tym eksperymentem myślowym można wytłumaczyć istniejące zróżnicowanie w postrzeganiu i stosowaniu praw człowieka w różnych kręgach kulturowych.

Podstawowym *novum* i jednocześnie celem pracy habilitacyjnej było zaproponowanie nowej systematyzacji i wskazanie nowej podstawy aksjologicznej do koncepcji praw człowieka w oparciu o potrzeby człowieka. Hipotezą badawczą jest założenie, że potrzeby mogą być wspólną podstawą do dyskusji nad treścią poszczególnych praw człowieka, niezależnie od uwarunkowań kulturowych, historycznych, społecznych czy politycznych.

W pracy wykorzystana została metoda prawno-dogmatyczna, porównawcza i elementy metody prawno-historycznej, zwłaszcza w dwóch pierwszych rozdziałach. W celu uzasadnienia nowej systematyzacji praw człowieka posługiwano się również metodą fenomenologiczną, przy pomocy której opisane zostały zjawiska powiązane z teorią i praktyką praw człowieka. Dzięki tej metodzie łatwiej było dookreślić obszar badawczy i aksjologiczną ocenę elementów zmienności treści poszczególnych praw człowieka, łącznie z wynikającymi zagrożeniami. W pracy znajdują się liczne odwołania do orzecznictwa krajowego oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Wykorzystana została najważniejsza literatura przedmiotu, tak polska jak i obcojęzyczna. Ze względu na ilość publikacji dotyczących praw człowieka, w pracy zostały wykorzystane moim zdaniem najbardziej znaczące pozycje z tej tematyki.

Postęp techniczny, technologiczny i ekonomiczny, któremu towarzyszy rozwój nowych form organizacyjnych społeczeństwa w skali mikro i makro, a także dwie wojny światowe w XX wieku oraz coraz częstsze konflikty zbrojne XXI w. sprawiają, że człowiek i jego prawa stają się niezwykle ważną kwestią społeczną, polityczną a nade wszystko badawczą. Dowodem na to są liczne wypowiedzi polityków, enuncjacje przywódców religijnych, a także coraz liczniejsze publikacje i organizowane konferencje naukowe na ten temat. W dyskursie publicznym dość duże zainteresowanie prawami człowieka wykazują nie tylko media tradycyjne, ale też media elektroniczne, które bardzo szybko informują opinię publiczną o przypadkach ich łamania w różnych częściach świata. Z doniesień prasowych wynika, że mają one miejsce tak w czasie wojny, jak i pokoju. Przy tej okazji toczy się dyskusja medialna i naukowa nad treścią poszczególnych praw człowieka, nierzadko wytyczając nowe kierunki ich interpretacji, nawet w odniesieniu do praw fundamentalnych, takich jak np. prawo do życia, wolności osobistej, prawo do komunikowania się czy w końcu prawo do małżeństwa.

Tak duże zainteresowanie prawami człowieka, a także wzrost ich znaczenia dla polityki, sprawiło, że dotychczasowy dyskurs o nich wyszedł z ciasnych granic poszczególnych państw, a przede wszystkim z klasycznego podziału nauk. O prawach człowieka wypowiadają się i piszą już nie tylko prawnicy, ale również teologowie, lekarze, politolodzy, ekonomiści czy specjaliści od zarządzania zasobami ludzkimi.

Prawa człowieka pretendują do bycia systemem uniwersalnych wartości czy też posługując się współczesną terminologią, systemem wartości globalnych. Stosowane są jako miernik jakości demokracji, państwa prawa, dobrego prawa i postępu. Prawa człowieka stały się "drzwiami" dostępu dla państw, organizacji międzynarodowych czy nawet jednostek do przywilejów gospodarczych i politycznych, awansów i nagród, ale mogą też być przyczynkiem do izolacji międzynarodowej czy potępienia nawet na podstawie rezolucji ONZ, decyzji Unii Europejskiej czy

też przez działania innych międzynarodowych organizacji, nawet sportowych takich jak MKOL czy FIFA.

Dla zrozumienia koncepcji praw człowieka niezwykle ważny jest ich ogląd w optyce współczesnej rzeczywistości, dla której cechą charakterystyczną jest postęp, niespotykana dotąd dynamika zmian stosunków społecznych, stan permanentnego wyścigu zbrojeń, innowacyjność, konkurencyjność, galopująca informatyzacja, wzrost poziomu wiedzy i życia przeciętnego człowieka, mobilność ludności czy nieograniczone możliwości kontaktowania się poprzez Internet.

Jednocześnie jest to czas wojny ekonomicznej, gdzie polem walki są rynki ekonomiczne, armiami - firmy, dowódcami – menadżerowie, a główną bronią jest monopolizacja rynku i globalne finanse wymierzone w lokalne systemy walutowe. W dyskursie publicznym nad problemami ekonomicznymi stosuje się terminologię typową dla języka wojny i wojskowości, jak np. przygotowywanie strategii marketingowych, podbijanie nowych rynków, uzależnienie czy dominacja. Celem tych działań jest pozyskiwanie taniej siły roboczej, rzadkich minerałów, nowych rynków zbytu, często kosztem człowieka i jego praw.

Scharakteryzowana powyżej współczesność pokazuje wyraźnie, że ludzkość wkroczyła w nową epokę określaną różnymi terminami, m.in. jako „ponowoczesność”. Filozoficzne pojęcie „ponowoczesność” po raz pierwszy zostało użyte przez M. Heideggera (1889-1976). Inni myśliciele tę nową epokę określają jako „płynna nowoczesność”. W ten sposób Z. Bauman określał zjawiskowość procesów zachodzących w dobie postmodernistycznej, m. in. takie jak: wielocentryczność filozofii czy systemów prawnych, wyizolowywanie pojedynczych przypadków z całości, względność zachowań, a w konsekwencji i norm etycznych czy moralnych. Pojęcie „ponowoczesność” i „płynna nowoczesność” jest uzupełniane jeszcze przez inne określenia, takie jak: „kultura szybkostrzelna”, „kultura przyspieszenia”, „późna nowoczesność”, „hiper-nowoczesność” czy „refleksyjna nowoczesność”.

W tę nową rzeczywistość, z punktu widzenia doktrynalnego, doskonale wpisuje się temat związany z prawami człowieka. W międzynarodowej doktrynie prawniczej daje się zauważyć wyraźną tendencję do uznawania praw człowieka za uniwersalny system norm moralnych o charakterze pozytywistycznym i racjonalnym. Przybierają one postać norm ponadnarodowych, ponadkulturowych i ponadreligijnych. Stąd prawa człowieka przez wielu uważane są za istotny element globalnej kultury.

Nie można jednak pominąć faktu, że początki koncepcji, zwłaszcza treści poszczególnych praw człowieka, są powiązane z zachodnią kulturą łacińską, wyrosłą na gruncie wartości chrześcijańskich, na podbudowie filozofii greckiej i na normach prawych wytworzonych w ramach systemu prawa rzymskiego. Sama koncepcja praw człowieka jako taka w dużej mierze jest wytworem myśli oświeceniowej, zwłaszcza rewolucji francuskiej.

Z racji ukształtowania koncepcji i treści praw człowieka w łonie tzw. kultury zachodniej nie są one akceptowane we wszystkich kręgach kulturowych, zwłaszcza w kręgu religii muzułmańskiej. Z niechęcią do europejskiej koncepcji praw człowieka można spotkać się w wielu państwach, czy raczej kręgach kulturowych afrykańskich czy azjatyckich. Stąd dla pozornie tak samo brzmiących pojęć i przepisów prawnych tworzone są odmienne treści dla poszczególnych praw człowieka.

Przykładami obrazującymi taką sytuację jest chociażby prawo do życia, które odmiennie rozumiane jest w kulturze prawnej szariatu czy prawa chińskiego. Orzekanie i wykonywanie kary śmierci w tych systemach prawnych jest standardem. Innym przykładem jest odmiennie niż w tzw. kulturze zachodniej pojmowanie równości mężczyzny i kobiety. Ale i w Europie nadal ta nierówność uwidacznia się chociażby w przypadku wynagrodzenia osób ze względu na płeć. Statystyki podają, że kobiety mimo takiego samego wykształcenia, najczęściej otrzymuje wynagrodzenie niższe niż mężczyźni.

Dynamika obecnej rzeczywistości prowokuje nie tylko do reinterpretacji treści dotychczasowych praw człowieka, ale prowadzi do formułowania nowych praw, które nie mieszczą się już w tradycyjnym Vasakowskim podziale praw człowieka na trzy generacje. Stąd w doktrynie prawno-człowieczej mówi się o czwartej generacji praw człowieka, do której zalicza się m.in. prawo do korzystania ze wspólnego dziedzictwa ludzkości, prawo do dobrej administracji (*good governance*), prawo do integralności, prawo do seksu czy zakaz nadużywania praw człowieka.

W tej perspektywie rodzi się pytanie o adekwatność i aktualność dotychczasowej koncepcji praw człowieka oraz ich systematyzacji, przeprowadzonej przez francuskiego prawnika K. Vasaka. Należy przypomnieć, że podstawę tej systematyzacji stanowiły trzy wartości rewolucji francuskiej, tj. równość, wolność i braterstwo, które są odzwierciedleniem konkretnego tła historycznego, które jest całkowicie niezrozumiałe nie tylko w innych kręgach kulturowych, ale również i w samej Europie. Uzasadnieniem dla tego stwierdzenia jest dynamicznie zmieniająca się rzeczywistość, niezwiązana już z historycznymi uwarunkowaniami rewolucji francuskiej czy ideologii oświeceniowej, lecz z postępem technicznym i technologicznym.

Prawa człowieka podzielone zostały na siedem grup z uwzględnieniem wspomnianej hierarchii potrzeb człowieka. Pierwsza grupa praw człowieka została określona jako: *Podstawowe potrzeby egzystencjalne człowieka między życiem a śmiercią*. Prawa egzystencjalne, czy też inaczej podstawowe potrzeby człowieka wynikają z natury ludzkiej i są niezależne od stanu prawnego obowiązującego w konkretnym państwie czy kręgu kulturowym. Do tej grupy zostały zaliczone takie prawa jak: prawo do życia, prawa małoletnich czy inaczej dzieci, prawa osób w podeszłym wieku, prawa osób niepełnosprawnych, prawo ochrony zdrowia i w końcu prawo do integralnego traktowania człowieka. Są to prawa korespondujące z najbardziej fundamentalnymi potrzebami

człowieka, niezależnymi od ustroju politycznego, uwarunkowań kulturowych, w tym religijnych czy też społecznych.

Drugą grupę praw człowieka stanowią potrzeby związane z bezpieczeństwem jednostki. Ten rodzaj bezpieczeństwa kojarzony jest z odczuwaniem przez jednostkę stanu komfortu psychicznego wynikającego z braku poczucia zagrożenia. Potrzeba bezpieczeństwa indywidualnego jest zaliczana do pierwotnych potrzeb człowieka. Do tej grupy praw człowieka zalicza się prawo do wolności fizycznej i psychicznej, prawo do własności, prawo do prowadzenia działalności gospodarczej, prawo do pracy, prawo do sprawiedliwego wynagradzania oraz prawo do godziwych warunków pracy. Te prawa uosabiają potrzeby, które gwarantują jednostce poczucie bezpieczeństwa indywidualnego w różnych wymiarach egzystencji jednostki, zwłaszcza psychicznej (duchowej) czy materialnej.

Trzecia grupa praw człowieka zbudowana jest w oparciu o potrzebę bezpieczeństwa grupowego, której odpowiednikiem są prawa kolektywne. Uosabiają się one w uprawnieniach przysługujących wszelkim grupom społecznym np. uchodźcom, zbiorowościom formalnym i nieformalnym, narodom, zwłaszcza nieposiadającym własnego państwa czy mniejszościom narodowym. Są to prawa solidarnościowe, odnoszące się do potrzeb i w konsekwencji praw przysługujących całym zbiorowościom, a nie tylko jednostkom. Ta grupa prawa zaliczana jest do praw wyższego rzędu w stosunku do poprzednich, czyli podstawowych. Do tej grupy praw można zaliczyć: prawo do pokoju, prawo do wolności, prawo do zabezpieczenia społecznego, prawo do świadczeń socjalnych, prawo do pomocy humanitarnej i zakaz niehumanitarnego i nieludzkiego traktowania oraz prawo do zdrowego i bezpiecznego środowiska naturalnego.

Czwarta grupa praw człowieka powiązana jest z potrzebą przynależności. Człowiek jako istota społeczna ma potrzebę przynależenia do mikro czy makro grupy społecznej i tym samym do nawiązywania kontaktów interpersonalnych. Zaspokojenie potrzeby przynależności daje jednostce nie tylko poczucie bezpieczeństwa indywidualnego, ale przede wszystkim możliwość jej rozwoju w społeczeństwie z jednoczesnym zachowaniem prawa do prywatności. Egzystencja jednostki w grupie może powodować różnego rodzaju konflikty pomiędzy prawami jednostki i wspólnoty, czy też inaczej konflikt pomiędzy indywidualizmem a kolektywizmem. Do tej grupy praw człowieka zalicza się takie prawa jak: prawo do prywatności, prawo do ochrony danych osobowych, prawo do zawarcia małżeństwa i założenia rodziny, prawo do swobodnego przemieszczania się, prawo do dysponowania własnymi zasobami i bogactwami naturalnymi, prawo do zachowania własnej tożsamości przez mniejszości narodowe i etniczne oraz prawo do dobrej administracji (*good governance*).

Piątą grupę praw człowieka stanowią prawa powiązane z potrzebą uznania, czyli z pragnieniem każdego człowieka do bycia akceptowanym, lubianym, docenianym, uznawanym czy

nawet podziwianym przez innych. Są to potrzeby wyższego rzędu, które człowiek zaspakaja w dalszej kolejności. Zaspokojenie tych potrzeb warunkuje jakość życia psychicznego jednostki i jej relacji pozytywnych lub negatywnych w społeczeństwie. W doktrynie psychologicznej przyjmuje się, że człowiek ceniony, akceptowany, zrealizowany i uznany przez innych jest pogodny, bardziej asertywny i otwarty. Realizacja tych potrzeb zależy nie tylko od postaw innych, zwłaszcza ocen, ale od samego zainteresowanego, jego wysiłku zmierzającego do zdobycia uznania przez innych. Potrzeba ta jest realizowana w relacji jednostki do społeczeństwa czy grupy, w której żyje lub realizuje się poprzez swoją aktywność. W praktyce potrzeba uznania zaspakajana jest poprzez partycypację społeczną jednostki uczestniczącej m.in. w działaniach politycznych, np. uczestnicząc czynnie czy biernie w wyborach, angażując się w partiach politycznych, w działaniach kulturalnych, społecznych czy religijnych. W zamian za to jednostka oczekuje uznania, docenienia lub nawet pochwały. Zaspokojenie tych potrzeb jest możliwe dzięki realizacji takich praw jak: prawo do demokracji, prawo do przynależności państwowej, prawo do udziału w wyborach (czynne i bierne prawo wyborcze), prawo dostępu do informacji publicznej, prawo do zrzeszania się i gromadzenia, prawo do udziału w życiu publicznym, prawo do swobodnego wyrażania przekonań i myśli.

Szóstą grupę praw człowieka stanowią prawa powiązane z potrzebą sprawiedliwości, którą człowiek uświadamiał sobie od najdawniejszych czasów. Efektem tego była lub jest realizowana likwidacja istniejących w praktyce nierówności społecznych, jak np. uprzywilejowanej pozycji mężczyzn, podziału ludzi na wolnych i niewolników, kastowości czy klasowości społeczeństwa. Jednak istnienie idealnej równości wszystkich ludzi, a tym samym i doskonałej sprawiedliwości (materialnej), jest możliwe w wymiarze ontologicznym. Współczesne poczucie i koncepcja sprawiedliwości jest jedną z podstawowych wartości składowych państwa prawa i państwa demokratycznego. Jest motorem napędowym dla rozwoju jednostki i społeczeństwa, do współdziałania z innymi ludźmi i budowania więzi społecznych. Zachwianie tego poczucia czy niemożliwość zaspokojenia potrzeby sprawiedliwości może prowadzić do demonstracji osób lub grup niezadowolonych. Zaspokojenie potrzeby sprawiedliwości dokonuje się przede wszystkim przez zagwarantowanie normatywne i instytucjonalne równości wszystkich ludzi wobec prawa oraz dostęp do wymiaru sprawiedliwości, zwłaszcza niezależnie od stanu majątkowego, zagwarantowanie domniemania niewinności, i udzielenie prawa azylu dla prześladowanych cudzoziemców.

Ostatnią grupę praw człowieka stanowią potrzeby znajdujące się na samym szczycie hierarchii potrzeb według A. Masłowa, a mianowicie jest to potrzeba samorealizacji czy samourzeczywistnienia. Potrzeby te są nierzadko odzwierciedleniem uśpionego i niewykorzystanego potencjału intelektualnego, duchowego i fizycznego człowieka. Każdy człowiek

dąży do zaspokojenia swoich pragnień, swojego powołania i przeznaczenia. Jednak stopień zaspokojenia tych potrzeb może być różny ze względu na zróżnicowany rozwój kulturowy, a w szczególności ekonomiczny. Osoba zrealizowana czy mająca możliwości samorealizacji jest pogodna, spontaniczna i tryskająca humorem, co ma istotny wpływ na jakość stosunków międzyludzkich w grupie rodzinnej, przyjaciół, zawodowej, a w końcu w całym społeczeństwie. Samorealizacja człowieka jest możliwa wówczas, gdy jednostka ma zagwarantowane takie prawa jak: prawo do uczestnictwa w życiu kulturalnym, prawo do wolności twórczości artystycznej, prawo do edukacji, prawo do swobodnego prowadzenia badań naukowych, prawo do korzystania z osiągnięć rozwoju cywilizacyjnego, prawo do wspólnego dziedzictwa ludzkości oraz prawo do wypoczynku.

Nowa systematyzacja praw człowieka w oparciu o kryterium „potrzeby” nie oznacza umniejszenia znaczenia czy wartości samej koncepcji jako takiej. Wręcz odwrotnie, w globalnej rzeczywistości prawa człowieka stają się, a nawet już się stały “nowym dekalogiem”, a więc nowym systemem aksjologicznym ludzkości. Takie też cele stawiają sobie zwolennicy uniwersalizmu praw człowieka. W tym nowym wydaniu prawa człowieka, systematyzacji i koncepcji jako takiej, pojawia się również szansa na zbudowanie globalnej społeczności opartej na poszanowaniu godności każdego człowieka, ale przede wszystkim jego potrzeb i wynikających z tego praw.

Ochrona prawa człowieka wymaga coraz większego interwencjonizmu nie tylko państwowego, ale też międzynarodowego. Podstawą ochrony praw człowieka pozostaje jednak respektowanie ich przez samego człowieka, jednego człowieka wobec drugiego, a dopiero w dalszej kolejności w grę wchodzi skuteczność działania organów państwowych, w tym sądów, nacisków społeczności międzynarodowej, zwłaszcza organów międzynarodowych, w tym unijnych.

Wskazuje się, że wśród dotychczas wykoncypowanych praw człowieka i zapisanych w konwencjach, deklaracjach, konstytucjach czy ustawach, brakuje jeszcze prawa człowieka do przebaczenia, które nie jest wpisane do systemu prawnego, ale ma bardziej charakter moralny niż normatywny. Aktowi wybaczenia musi jednak towarzyszyć akt przeproszenia. To on warunkuje skuteczność wybaczenia jako takiego. Bardzo często wyrządzone krzywdy, zarówno w wymiarze indywidualnym, jak i zbiorowym, są nie do naprawienia w inny sposób, jak jedynie poprzez wybaczenie indywidualne czy zbiorowe. Akt przeprosin i przebaczenia winien być istotnym elementem pokoju i ładu we współczesnym świecie oraz poszanowania praw człowieka, tak indywidualnych, jak i kolektywnych.

Na końcu pracy postawione jest pytanie o to, czy współczesna zmienność treści praw człowieka nie sprawi, że ludzie utracą wiarę w skuteczność, a w konsekwencji w zasadność istnienia praw człowieka? Szansą na pozytywne rozwiązanie tej kwestii jest konieczność

analizowania praw człowieka w optyce jego potrzeb zależnych od kultury, w której żyje, jego stopnia zamożności czy systemu wartości. Bowiern dla osób borykających się z problemami ekonomicznymi potrzeby wyższego rzędu nie mają znaczenia. Dopiero zaspokojenie potrzeb niższego rzędu, a przynajmniej stworzenie warunków do ich zaspokojenia, może być szansą na skuteczne wdrożenie praw człowieka w praktyce, a nie tylko formalnie w ustawodawstwie międzynarodowym czy krajowym.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych

Na podstawie przeprowadzonych przeze mnie badań naukowych, prowadzonych w okresie od 2012 do 2017 roku samodzielnie opublikowałam 26 artykułów (10 w j. angielskim), 16 rozdziałów w publikacjach zbiorowych o charakterze międzynarodowym, 18 rozdziałów w publikacjach zbiorowych o charakterze krajowym oraz książkę habilitacyjną. W mojej pracy naukowej nie ograniczałam się do jednej szczegółowo określonej problematyki. Wspólnym mianownikiem moich badań były trzy wiodące tematy: prawa człowieka, prawo i instytucje Unii Europejskiej oraz prawo ochrony środowiska, również z perspektywy unijnej. Prowadzone przeze mnie badania naukowe oparte były zasadniczo na analizie przepisów prawa unijnego, międzynarodowego (konwencje, traktaty i deklaracje), prawa polskiego, w tym Konstytucji RP. W pracach znajdują się liczne odwołania do orzecznictwa krajowego oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Analizowane i przytaczane też były poglądy doktryny. W publikacjach znajdują się odniesienia się do ważnych i aktualnych kwestii społecznych, politycznych czy kulturowych.

Badaniami nad problemami związanymi z prawami człowieka zajmuję się od 2011 roku. Świadczy o tym cykl konferencji poświęcony prawom człowieka, który organizuję od 2012 r. oraz publikacje powiązane z tym obszarem badawczym, w tym monografia habilitacyjna, 6 artykułów oraz 7 rozdziałów w dziełach zbiorowych krajowych i zagranicznych.

Główne tezy monografii habilitacyjnej zostały przedstawione powyżej. Obecnie przedstawione zostaną zagadnienia dotyczące praw człowieka opracowane przeze mnie w pozostałych moich publikacjach.

Na pierwszym miejscu należy wskazać na prawo człowieka do rodziny jako naturalną potrzebę. Te zagadnienia zostały opracowane w artykule dotyczącym koncepcji rodziny w świetle postanowień Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Wskazany został wpływ orzecznictwa ETPCz na rozwiązania normatywne w poszczególnych państwach członkowskich oraz na powolną zmianę modelu rodziny. Wskazałam, że tego rodzaju zmiany nie zawsze są akceptowane w poszczególnych państwach, co też w konsekwencji rodzi pewne zdystansowanie do samej instytucji

ETPCz. Właściwym byłoby, aby w orzecznictwie bardziej uwzględniano uwarunkowania kulturowe.

Sitek M. 2014. *Koncepcja rodziny w świetle postanowień Europejskiego Trybunału Praw Człowieka*. Journal of Modern Science 20(1): 131-144; ISSN 1734-2031.

Ważną kwestią poruszoną w moich badaniach była analiza praw człowieka pod kątem postępującej globalizacji. Ukształtowane pojęcia i treść poszczególnych praw człowieka, zwłaszcza po II wojnie światowej, na początku XXI wieku nie odpowiadają już wymogom rozwoju społecznego, technologicznego, kulturowego czy politycznego. Konieczne zatem jest odrzucenie historycznych uwarunkowań, które są niezrozumiałe dla obecnego pokolenia w Europie, ale też i na innych kontynentach, zwłaszcza w Afryce i Azji. Istnieje potrzeba poszukiwania nowej podstawy filozoficznej i aksjologicznej, aby prawom człowieka nadać charakter uniwersalny.

Sitek M., 2016. *The impact of globalization on the content of human rights*, TEKA Komisji Prawniczej PAN Oddział w Lublinie, s. 205-217. ISSN 1899-7694.

W kolejnej publikacji omówiłam kwestię łamania praw człowieka w związku z zorganizowaną przestępczością zajmującą się handlem ludźmi. Pomimo dość rozbudowanego systemu prawnego i instytucjonalnego zwłaszcza na arenie międzynarodowej, efektywność zwalczania tego zjawiska jest stosunkowo niska. Przyczyn tego stanu rzeczy należy szukać w zbyt dużym zaufaniu do skuteczności prawa i instytucji, brakuje zaś odpowiedniej edukacji, polegającej na budowaniu etosu szacunku człowieka do człowieka już od najmłodszych lat. Handel ludźmi jest jednym z najbardziej lukratywnych rodzajów przestępczości zorganizowanej, stąd w ostatnich latach odnotowuje się znaczny wzrost tego procederu. Organy unijne podejmują zatem działania o charakterze normatywnym i instytucjonalnym w celu ograniczenia i zwalczania tego rodzaju przestępczości.

Sitek M. 2014. *Human trafficking trade - a paradox of faith in the effectiveness of the law*. Annales Universitatis Apulensis. Series Iurisprudentia. 17: 121-129. ISSN 1454-4075.

Wraz z problematyką handlu ludźmi należy powiązać również kolejną publikację dotyczącą kryzysu uchodźczego w Europie. Wskazałam na powiązanie zjawiska narastającej fali uchodźców z rosnącą przestępczością handlu ludźmi, zwłaszcza dziećmi, brakiem jednolitej i skutecznej polityki uchodźczej Unii Europejskiej. Wskazałam także na ukryte formy korzyści ekonomicznych niektórych państw, jakie mają z faktu toczących się konfliktów zbrojnych na terytoriach, skąd pochodzą uchodźcy.

Sitek M. 2016. *Kryzys uchodźczy a kryzys instytucjonalny Unii Europejskiej*. Journal of Modern Science; 28(1): s. 457-471. ISSN 1734-2031.

Analogiczne problemy poruszyłam w kolejnej publikacji dotyczącej respektowania praw człowieka specyficznych ze względu na sytuację uchodźców. Konieczna jest potrzeba zdefiniowania polityki migracyjnej Unii oraz określenie ilościowej pojemności poszczególnych krajów członkowskich. Przyjęcie migrantów to nie tylko kwestia ekonomicznego utrzymania ich, ale również i procesu integracji kulturowej.

Sitek M. 2016. *Respecting the human rights – the rights of immigrants. Between needs and capabilities of the countries hosting the migrants*, [w:] M. Sitek, S. Stadniczeńko, *The rights of migrants between the needs and capabilities of the state and the international community*, Józefów, s. 55-66. ISBN 978-83-62753-73-4.

W moich publikacjach omawiałam też poszczególne prawa człowieka. Na pierwszym miejscu należy wymienić prawo do życia. Wskazałam na nowe zagrożenia dla życia człowieka, jakie pochodzą z nowych technologii zabijania, stosowanych przez wojsko. W mediach dość często można spotkać się z opisem tych technik. Ale ich stosowanie rodzi wiele kwestii moralnych i prawnych, wśród których na pierwszym miejscu należy wymienić odpowiedzialność za zabicie niewinnych ludzi, w tym dzieci i kobiet. Odpowiedzialność karna i cywilna musi być rozpatrywana z punktu widzenia tak jednostki jak i państwa. Jakie prawo w tym przypadku stosować?

Sitek M. 2016. *Prawa człowieka wobec nowych technik zabijania – wojna robotów*, [w:] pod red. M. Sitek, G. Winogrodzki, Ł. Roman, *Współczesne konteksty bezpieczeństwa*, Józefów 2016, s. 29-43. ISBN 978-83-62753-69-7.

Ważnym zagadnieniem jest ochrona praw człowieka w świetle organizacji wielkich imprez sportowych, jakim było niewątpliwie zorganizowanie przez Polskę mistrzostw Europy w piłce nożnej w 2012 r. Analizie poddane zostały przepisy prawa dotyczące ochrony kibiców podczas wielkich imprez masowych, przedstawione zostały instytucje odpowiedzialne za bezpieczeństwo, także zdrowotne kibiców. Pomocne w tym opracowaniu były dane statystyczne dotyczące przypadkowych kontaktów seksualnych miejscowych kobiet z przyjezdnymi kibicami. W opracowaniu wskazane zostały negatywne skutki tego rodzaju imprez sportowych, zwłaszcza w odniesieniu do młodych kobiet.

Sitek M. 2011. *Euro 2012 w cieniu turystyki seksualnej*, [w:] M. Zdanowicz i D. Lutyński (red.), *Przyjazna granica – rok do Euro 2012*, wyd. Straż Graniczna, Kętrzyn, s. 103-113, ISBN 978-83-929296-2-8.

Kolejnym tematem badawczym jest prawo człowieka do dobrej i sprawiedliwej administracji. „Dobra administracja” jest pojęciem nieostrym, niemniej jednak jego opisowa postać występuje w różnych dokumentach normatywnych UE, a także w Konstytucji RP. O dobrej administracji można mówić wówczas, gdy człowiek ma zagwarantowane prawo do bycia wysłuchanym przez organy administracji publicznej, zanim zostaną podjęte środki prawne czy

administracyjne mogące mieć wpływ na jego sytuację osobistą. Każdy ma też prawo do dostępu do akt swojej sprawy. Ponadto, dobra administracja przejawia się poprzez partycypację społeczną w procesie podejmowania decyzji dotyczących zbiorowości, odpowiedni poziom usług, legislacji oraz poprzez podejmowanie działań antykorupcyjnych. Dobra administracja jest też gwarancją poszanowania godności każdego człowieka.

Sitek M. 2015. *Right of the society to the good administration (good governance)* [w:] M. Sitek, P. Terem, M. Wójcicka (red.), *Collective human rights in the first half of the 21st century*, Józefów, s. 197-210. ISBN 978-83-62753-57-4.

Nowym zagadnieniem również w piśmiennictwie jest podjęcie tematu związanego z respektowaniem praw człowieka w odniesieniu do sportowców. Ważną kwestią jest właściwe dookreślenie statusu prawnego piłkarzy w świetle analizy dokumentów FIFA. W opracowaniu ukazałam też możliwe pola konfliktów normatywnych pomiędzy regulacjami FIFA czy UEFA a rozwiązaniami prawnymi czy standardami w Unii Europejskiej. W pracy wskazano, że najbardziej wrażliwą kwestią, która może dotyczyć praw człowieka jest transfer piłkarzy, nierzadko traktowanych przedmiotowo. Najtrudniejsza sytuacja dotyczy młodych piłkarzy, niejednokrotnie niepełnoletnich, którzy sprowadzani są do europejskich klubów piłkarskich. W ten sposób odrywani są od swoich korzeni kulturowych i rodzinnych, co jest ewidentnym naruszeniem praw człowieka. Niewątpliwie FIFA czy UEFA podejmuje szereg działań, w tym legislacyjnych, aby zapobiegać temu zjawisku.

Sitek M. 2014. *Human rights versus a football player's rights*, [w:] *Human rights between war and peace. Volume I i II*, M. Sitek, G. Dammacco, M. Wójcicka, Olsztyn, s. 88-99, ISBN 978-83-62-383-54-2.

Przedmiotem kolejnego opracowania jest tożsamość narodowa wobec koncepcji obywatelstwa Unii Europejskiej. W ostatnich dwóch dekadach w Europie dokonuje się wewnętrzna rewolucja kulturowa. Dominuje nowy system wartości oparty na konsumpcjonizmie, zysku i bezwzględnych wartościach materialnych. Budowana jest społeczność wielokulturowa oparta na przesłankach naukowych, racjonalności i użyteczności. Rodzi się nowa tożsamość europejska, symbolem której jest obywatelstwo europejskie. W tle pozostaje niż demograficzny, któremu sprzyja m.in. konsumpcyjny styl życia, rozbitcie rodziny, legalizacja związków homoseksualnych, promowanie stylu życia singli. Pozwala się zasiedlać tereny europejskie przez ludność pochodzenia azjatyckiego czy afrykańskiego. Tworzą oni własną kulturę, opartą na zupełnie innych wartościach niż tradycyjne europejskie. Europa staje się tygłem narodów. Wobec tych zmian w pracy stawiane jest pytanie o historię Europy i poszczególnych państw.

Sitek M. 2015. *Tożsamość narodowa (europejska) a obywatelstwo Unii Europejskiej*. *Journal of Modern Science*; 27(4): 111-126. ISSN 1734-2031.

Dość ważne dla współczesności jest prawo człowieka gwarantujące mu bierne i czynne prawo dostępu do dóbr kulturalnych. Kwestie te były poruszane w opracowaniu dotyczącym dylematów praw kultury w zmieniającym się świecie. Prawa kulturalne gwarantowane są różnymi konwencjami międzynarodowymi, a także Konstytucją RP. Prawa kulturalne przyczyniają się do rozwoju jednostki i społeczeństwa zarazem. Prawo do nauki, prawo dostępu do zdobyczy cywilizacyjnych czy dóbr kultury staje się dzisiaj prawem fundamentalnym każdego człowieka. W pracy są przedstawione podstawy prawne praw kulturalnych, a zarazem współczesne dylematy związane z ich rozumieniem i aplikacją.

Sitek M. 2014. *Współczesne dylematy praw kulturalnych*. Polski Rocznik Praw Człowieka i Prawa Humanitarnego: 5: 79-90. ISSN 2082-1786.

W okresie od 2011 do 2017 roku prowadziłam badania naukowe w obszarze swoich pierwotnych zainteresowań, tj. prawa i instytucji Unii Europejskiej oraz ochrony środowiska. W zakresie prawa i instytucji unijnych zajmowałam się następującymi problemami: unijną polityką karną (Sitek M. 2012. *Prawne i instytucjonalne ramy polityki karnej UE*. Journal of Modern Science. 12(1):187-204. ISSN 1734-2031), Europejską Szkołą Administracji (Sitek M. 2013. *Organizacja i zadania Europejskiej Szkoły Administracji*. Journal of Modern Science. 16(1): 103-118; ISSN 1734-2031), agencjami europejskimi (w tym temacie posiadam dość liczne publikacje), unijną polityką wobec małych i średnich przedsiębiorstw (Sitek M. 2015. *European policy on the development of small and medium-sized enterprises from the perspective of the Executive Agency for Small and Medium-sized Enterprises*. Journal of Modern Science. 25(2): 169-176. ISSN 1734-2031), Europejską Akademią Policyjną (CEPOL) (Sitek M. 2012. *Prawne i organizacyjne ramy działania Europejskiej Akademii Policyjnej (CEPOL)*, [w:] M. Sitek, W. Bednarek (red.), *Krajobraz po mistrzostwach Europy*. Wyd. WSGE. Józefów: 15-28. ISBN 978-83-62753-23-9), podstawami prawnymi i instytucjonalnymi bezpieczeństwa UE (Sitek M. 2015. *Prawne i finansowe ramy polityki bezpieczeństwa Unii Europejskiej do 2020*, [w:] M. Sitek, M. Such-Pyrgiel, D. Przystek (red.), *Bezpieczeństwo i jakość życia we współczesnym społeczeństwie polskim. Studium Interdyscyplinarne*. Wyd. WSGE. Józefów: 181-193. ISBN 978-83-62753-62-8) oraz Komitetem Regionów (Sitek M. 2016. *Komitet Regionów. Udział samorządów terytorialnych poprzez agendy unijne w procesie integracji europejskiej*, [w:] S. Sagan, M. Sitek, *Bariery, wyzwania i perspektywy przekształceń samorządu terytorialnego w Polsce*, Wyd. WSGE. Józefów: 221-234. ISBN 973-83-62753-64-2).

W zakresie prawa ochrony środowiska zajmowałam się takimi kwestiami jak: kształtowanie zasad odpowiedzialności za ekologiczną szkodę transgraniczną w prawie międzynarodowym (Sitek M. 2013 *Kształtowanie się zasad odpowiedzialności za ekologiczną szkodę transgraniczną w*

prawie międzynarodowym. Journal of Modern Science. 2013; 18(3): 133-152; ISSN 1734-2031), ochroną środowiska naturalnego w basenie Morza Śródziemnego (Sitek M. 2014. *Ochrona środowiska naturalnego w basenie Morza Śródziemnego. Inicjatywa KE „Horyzont 2020”*. Studia Prawnoustrojowe. 24: 193-206. ISSN 1644-0412), inicjatywą Komisji Europejskiej „Horyzont 2020” (Sitek M. 2014. *Ochrona środowiska naturalnego w basenie Morza Śródziemnego. Inicjatywa KE „Horyzont 2020”*. Studia Prawnoustrojowe. 24: 193-206. ISSN 1644-0412), prawnymi i instytucjonalnymi podstawami modelu zrównoważonej konsumpcji w optyce 7. Programu działania UE na rzecz ochrony środowiska naturalnego do roku 2020 (Sitek M. 2014. *Prawne i instytucjonalne podstawy modelu zrównoważonej konsumpcji w optyce 7. Programu działania UE na rzecz ochrony środowiska naturalnego do roku 2020*. Journal of Modern Science. 23(4): 231-247. ISSN 1734-2031).

Niejako na marginesie moich zainteresowań badawczych znalazły się kwestie związane z prawem sportu (Sitek M. 2014. *Problemy prawne i etyczne rynku pracy klubów sportowych piłki nożnej z perspektywy unijnej polityki zatrudnienia*, [w:] A. Organiściak-Krzykowska, K. Nyklewicz (red.), *Rynek pracy w dobie innowacji*, Wyd. IPiSS i UWM. Warszawa-Olsztyn: 116-125. ISBN 978-83-64581-05-2), prawem turystycznym (Sitek M. 2013. *Prawne ramy polityki UE zatrudnienia w sektorze usług turystycznych a dynamika rozwoju turystyki*, [w:] A. Organiściak-Krzykowska (red.), *Współczesne aspekty rynku pracy*, Wyd. IPiSS i UWM. Olsztyn: 176-187. ISBN 978-83-61125-85-3), ochroną konsumenta na rynku usług turystycznych (*Ochrona konsumenta na rynku usług turystycznych*, [w:] M. Królikowska-Olczak, B. Pachuca-Smulska, *Ochrona konsumenta w prawie polskim i Unii Europejskiej*, seria prawnicza, wyd. C.H. Beck, Warszawa 2013, s. 147-164. ISBN 978-83-255-6222-9), czy w końcu z bezpieczeństwem wewnętrznym.

Spora część wyników badań naukowych, które były publikowane w formie artykułów czy rozdziałów w dziełach zbiorowych była też prezentowane podczas licznych krajowych i zagranicznych konferencji.

Warto zwrócić uwagę na to, że publikacje te ukazywały się nie tylko w wydawnictwie WSGE Józefów, ale również C.H. Beck, UWM w Olsztynie, Cacucci (Włochy), Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach (Słowacja), Agrar Media Group, Kyiv (Ukraina), Ecko House Publishing, South Jordan (USA) oraz AT. Kraków. Artykuły były publikowane w czasopismach: Journal of Modern Science (WSGE), Studia Prawnoustrojowe (UWM), Studia Ełckie (diecezja Ełcka), Studia Warmińskie (UWM), Regional Formation and Development Studies (Uniwersytet w

Kłajpedzie), *Annales Universitatis Apulensis. Series Iurisprudentia* (Uniwersytet w Alba Iulia), *Polski Rocznik Praw Człowieka i Prawa Humanitarnego (UWM)*.

W ramach dalszych prac badawczych zamierzam kontynuować badania nad problematyką praw człowieka z perspektywy potrzeb człowieka. Planuję sięgnąć bardziej do metod właściwych do badań interdyscyplinarnych, do powiązania prawa i psychologii, dla której potrzeby człowieka są jedną z podstawowych kwestii badawczych. Chcę zbadać w jakim stopniu potrzeby determinują ustawodawcę międzynarodowego i krajowego w różnych częściach świata. *De facto* tworzenie prawa jest bowiem wyrazem przede wszystkim woli władzy politycznej. W tej optyce rodzi się pytanie, na ile potrzeby człowieka mogą determinować organy władzy publicznej, w tym i władzy sądowniczej, do rzeczywistej ochrony praw człowieka?

Zamierzam kontynuować, a właściwie dokończyć badania nad instytucjami unijnymi, zwłaszcza nad agencjami. Planuję w 2018 r. wydać na ten temat monografię. Kontynuować będę badania w zakresie ochrony środowiska i prawa sportowego w powiązaniu z prawami człowieka. Osiągnięte wyniki wykorzystuję do prowadzenia zajęć dydaktycznych oraz do wystąpień na konferencjach krajowych i zagranicznych.

6. Działalność dydaktyczna, organizacyjna i popularyzatorska

Uzyskaną w trakcie badań naukowych wiedzę prawniczą wykorzystuję również w praktyce prawniczej i dydaktycznej. W 2014 roku zostałam wpisana na listę radców prawnych ORIP w Warszawie.

Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego (docenta) nauk społecznych w zakresie nauk o polityce byłam opiekunem ok. 45 prac licencjackich oraz 30 prac magisterskich. Na Wydziale Prawa i Administracji UWM w Olsztynie w latach 2012-2014 prowadziłam następujące wykłady: prawo europejskie, instytucje europejskie, instytucje i źródła prawa UE. W WSGE prowadziłam następujące wykłady: prawo Unii Europejskiej, instytucje i źródła prawa UE, prawa człowieka. Odbyłam też osiem wyjazdów w ramach europejskiego programu Erasmus, podczas których prowadziłam wykłady. Były to wydziały prawa uniwersytetów w Kłajpedzie (Litwa), Alba Iulia (Rumunia), Rzymie (Włochy), Castellon (Hiszpania), Koszyce (Słowacja) i Las Palmas De Gran Canaria (Hiszpania). Odbyłam dwa staże naukowe, w tym jeden zagraniczny. Byłam redaktorem lub współredaktorem 18 publikacji zbiorowych. Brałam udział w pięciu programach głównie finansowych ze środków unijnych. W jednym przypadku jestem kierownikiem programu badawczego, aktualnie realizowanego.

Od 2002 r. pełnię funkcję prorektora w Wyższej Szkole Gospodarki Euroregionalnej im. Alcide De Gasperi w Jozefowie. Jestem członkiem senatu WSGE, członkiem Rady Wydziału Nauk Społecznych WSGE oraz członkiem Komisji ds. Jakości i Efektów Kształcenia. Do 2014 r. byłam też członkiem Rady Wydziału Prawa i Administracji UWM w Olsztynie. Zarówno na Wydziale Prawa i Administracji UWM w Olsztynie jak i w WSGE w Józefowie organizowałam lub współorganizowałam 17 konferencji. Z ramienia WSGE drugi raz z rzędu (w 2016 r. i 2017 r.) odpowiadam za organizację Letniego Uniwersytetu w Polsce. Instytucją organizującą to wydarzenie jest CIFE z Nicei.

Oprócz działalności naukowej prowadzę również działalność społeczną, podczas której wykorzystuję wiedzę prawniczą. Do października 2014 r. byłam prezesem Stowarzyszenia Inicjatyw Ekologicznych i Społecznych Józefowie. W okresie kierowania SIES zostały pozyskane trzy projekty, dwa z nich były realizowane ze środków Funduszu Inicjatyw Obywatelskich I 1, jeden zaś realizowanych był w ramach programu Młodzież w Działaniu. SIES pod moim kierunkiem zaangażowało się w ochronę doliny Świdra. Z tej okazji w 2014 r. zorganizowany został na plaży w Otwocku piknik zwolenników ochrony tej jednej z najczystszych rzek w Polsce.

Od 2013 roku jestem inicjatorką i współorganizatorką corocznych Forów Gospodarczych Powiatu Otwockiego. Podczas tych wydarzeń wręczane są nagrody przedsiębiorcom w kilku kategoriach przyznane przez Kapitułę, której jestem członkiem. Aktywnie działam w Klubie Nowej Gospodarki Powiatów Otwockiego, celem którego jest pogłębienie dialogu przedsiębiorców i samorządowców skutkujące lokalnym ożywieniem gospodarczym. Kierowałam też dwoma badaniami socjologicznymi przeprowadzonymi przez pracowników WSGE. Pierwsze badanie (2013) dotyczyło oczekiwań mieszkańców Powiatu Otwockiego. Drugie badanie (2016) dotyczyło tolerancji wśród młodzieży maturalnej.

Ponadto, we współpracy ze starostami Powiatu Otwockiego, Mińskiego i Piaseczyńskiego corocznie organizuję spotkania z młodzieżą szkół średnich, na które zapraszam znanych naukowców, np. prof. M. Gersdorf, polityków, np. gen. W. Skrzypczak, osoby ze świata kultury i mediów, np. B. Jakoniuk-Wojcieszak czy M. Sokołowski na aktualne problemy i tematy. Sama też takie wykłady prowadzę.

7. Analiza bibliometryczna

7.1. Dorobek publikacyjny po uzyskaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego w 2011 r.

1. 1 monografia (habilitacyjna) - 25 pkt.
2. 26 artykułów, w tym 10 w języku angielskim - 171 pkt.
3. 16 rozdziałów w monografiach zagranicznych w języku angielskim - 80 pkt.
4. 18 rozdziałów w monografiach krajowych w języku polskim - 90 pkt.

Razem: 366 pkt.

7.2. Udział w konferencjach/organizacja

Udział w konferencjach zagranicznych: 31

Udział w konferencjach krajowych: 21

Udział w konferencjach bez referatu: 8.

Referaty wygłoszone w języku angielskim: 20.

Organizacja lub współorganizacja konferencji: 17.

Magdalena Jitka